ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

கீதாபாஷ்யம்.

(ஸ்ரீமதுபயவே. ந்யாயவேதாந்த வித்வான். தீ. அ. அக்காரக்கனி.
ஸம்பத்குமாராசார்யஸ்வாமி, M.A.)

[1—3—1969 சனிக்கிழமை மாலை திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ வேதவேதாந்த வர்த்தினி ஸபையின் நூற்றாண்டு விழாவை முன்னிட்டு ஸ்ரீ வானமாமலை மடத்தில் நடத்திய சொற்பொழிவின் சுருக்கம்.]

நம் ஸ்வாமி எம்பெருமானார் ஸாதித்தருளின க்ரந்தங்களில் மூன்று முக்கியமானவை. அவையாவன—ஸ்ரீ பாஷ்யம், கீதாபாஷ்யம், சரணாகதிகத்யம். இவைகளில் வேதாந்தார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷித்து ஸித்தாந்த ஸ்தாபனம் செய்வதற்காகவே ஸ்ரீ பாஷ்யம் ஸாதிக்கலானார்.

ஸாக்ஷாத் எம்பெருமான் திருவாக்காலே திருவவதரித்த பகவத்கீதையின் உண்மையான ரஸகனமான பொருள்களை விளக்கிக் காட்டுவதற்கென்று ஸ்வாமி கீதாபாஷ்யம் ஸாதித்தார். இவ்விரண்டும் வியாக்யான க்ரந்தங்களாகையால் மூலத்தையொட்டியே பொருளுரைக்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது; இதனால் ஸ்வாமி தம் திருவுள்ளத்தில் ஓடும் கருத்துக்களை முழு அளவுக்கு வெளியிட அவகாசமில்லாமற் போயிற்று. ஆகையால் இதற்குப் பாங்காக சரணாகதிகத்யம் ஸாதித்தருளினார்.

நமது ஆழ்வார்களும் ஆசாரியர்களும் விசேஷமாக ஆதரித்துப் போந்த பற்பல விசேஷ அர்த்தங்களை விளக்க ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமிக்கு அடியோடு அவகாசம் கிடைக்கவில்லை; ஏனென்றால் ப்ரஹ்மஸூத்ரகாரர் அவ்விஷயங்களைப் பேசவில்லையாதலால். ஸூத்ராக்ஷரத்துக்கு அநுகுணமாகவே பாஷ்யம் இயற்றுவதாக ப்ரதிஜ்ஞை செய்த ஸ்வாமி அவ்விஷயங்களை உத்ஸூத்ரமாக விவரிக்கத் திருவுள்ளம் பற்றவுமில்லை. ஆகையால் இவ்விஷயங்களை ஒருவாறு ஸூசிப்பித்தாரேயன்றி, வேண்டிய அளவுக்கு விவரித்தருளவில்லை. பகவத்கீதையிலோவென்றால், இவ்வர்த்தங்கள் பெரும்பாலும் ஸ்பஷ்டமாகவும், சில ஸூசனையாகவும் பேசப்பட்டதால், இதில் ஸ்வாமி தம் திருவுள்ளத்திற்குப் பாங்காக அர்த்தங்களை விவரிக்க அவகாசமேற்பட்டுள்ளது.

ப்ரஹ்மஸூத்ரமானது வாதக்ரந்தமாக அவதரித்தது. அதை வியாக்கியானிக்கும்போது தர்க்கம், வியாகரணம், மீமாம்ஸா முதலிய சாஸ்திரங்களின் விசாரமும் பண்ண வேண்டியதானபடியால் அதின் வியாக்கியானம் சுஷ்கவேதாந்த க்ரந்தமாய் நின்றுவிட்டது. அதில் பகவதநுபவத்திற்கு விசேஷமான வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை. பகவத்கீதை அப்படியில்லாமல் அநுபவசாஸ்திரமாகவும் கொள்ளமுடிந்தபடியால் இதன் பாஷ்யம் அநுபவ க்ரந்தமாகவமைந்தது. அதாவது ஸ்வாமி, இதில் பேசப்பட்ட பகவத் ஸ்வரூபரூபகுண சேஷ்டிதாதிகளைத் தாம் அநுபவித்து ரஸித்து எழுத அவகாசம் பெற்றார். இதற்கும் மேற்பட சரணாகதிகத்யம் முழு அநுபவ க்ரந்தமாக வாய்த்தது அதன் தனிப் பெருமையாகும்.

அநுபவக்ரந்தமானாலும் கீதாபாஷ்யத்தில் சாஸ்த்ரார்த்த நிஷ்கர்ஷத்துக்கும் குறைவில்லை. திருவாய்மொழியைப்போல இதுவும் அநுபவமும் சாஸ்த்ரசர்ச்சையும் கலந்த பரமவிலக்ஷணக்ரந்தமாய் அமைந்தது. ஆனால், பதின்மூன்றாவது அத்யாயத்தில் தத்வத்ரய நிரூபணப்ரகரணம் தவிர மற்றவிடங்களில் சாஸ்த்ரார்த்தம் சர்ச்சிக்கப்பட்டதென்றே தெரியாமல் மிகவும் போக்யமான வழியிலேயே அர்த்தங்கள் தெரிவிக்கப்பட்டிருப்பது இந்த பாஷ்யத்தின் தனிப்பெருமை.

பகவத்கீதை மிகவும் லளிதமான சப்தங்களால் தொடுக்கப்பட்டு, காதாரக்கேட்ட மாத்திரத்தால் எல்லோர்களுக்கும் அர்த்தம் புரிந்துவிடுமென்று நினைக்கலாம்போலிருக்கிறது. ஆனால் அதில் யாராவது ஏதாவது சிறு கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டால், ஸமஞ்ஜஸமாக பதில் சொல்ல முடியாமல், யாராயினும் திணறவேண்டியிருக்கும். உதாஹரணமாக *கர்மணோ ஹ்யபி போத்தவ்யம் போத்தவ்யஞ்ச விகர்மண:, அகர்மணச்ச போத்தவ்யம் கஹநா கர்மணோ கதி:* என்கிற (4-17) ச்லோகம் மேலெழுந்து பார்ப்பவர்களுக்கு மிகவும் எளிதாகவே தோன்றும். ஆனால் கர்ம, விகர்ம, அகர்ம என்கிற மூன்று பதங்களுக்கு என்ன அர்த்தம் என்று கேட்டுவிட்டாலோ, எப்பெயர் பெற்ற வித்வானும் சொல்ல முடியாமல் திணறவேண்டியதுதான். கர்ம, அகர்ம என்று இரண்டு சொற்களே இருந்தாலாவது நல்ல கர்ம, கெட்ட கர்ம என்று சொல்லித் தொலைக்கலாம். அதுவும் ப்ரகரணத்துக்குச் சேராதே என்று கேட்டால் பதில் சொல்லமுடியாதென்பது வேறு விஷயம். இங்கு ஸ்வாமி பாஷ்யத்தின் விளக்கம் அத்யத்புதமானது.

ப்ரஹ்மஸூத்ரத்தில் கிடைக்காமல் கீதாபாஷ்யத்தில் ஸுலபமான சில முக்கிய அர்த்தங்களை இனிக் காட்டுவோம். எந்த வஸ்துவை விளக்கிக் காட்டுவதற்கென்று ப்ரஹ்மஸூத்ரம் இயற்றப்பட்டதோ, அந்த பரம்பொருளை அந்த நூலானது ப்ரஹ்மம், ப்ரஹ்மம் என்று சொல்லித் தீர்த்ததேயன்றி அதன் பெயரை ஸ்பஷ்டமாகப் பேசவில்லை. இதன் பயனாகப் பல பாஷ்யகாரர்கள் நிர்குணம், நிர்விசேஷம் என்றெல்லாம் சொல்லக்கூடிய ஏதோவொரு வஸ்துதான் அந்த ப்ரஹ்மம் என்றிப்படி வாதாடவாரம்பித்தார்கள். இந்த வாதம் இன்னமும் ஓய்ந்தபாடில்லை. பகவத்கீதையில் இந்தக் கஷ்டமில்லை. கண்ணனாய் அவதரித்த ஸ்ரீமந் நாராயணன் 'நானே பரதெய்வம்' என்று பலகாலும் சொல்லியிருப்பதால் பரதேவதா நிஷ்கர்ஷம் பண்ணுவதில் யாதொரு க்லேசமும் ஏற்படவில்லை.

எம்பெருமான் அவதாரங்கள் செய்தருளுகிறான் என்கிறவர்த்தத்தை ஸூத்ரகாரர் பேசவே இல்லை. கீதையிலோவென்னில், அவதாராத்யாயம் என்று சொல்லப்படும் ஒரு அத்யாயத்தில் இவ்விஷயம் பரக்கப் பேசப்பட்டது. இவ்விடத்தில் ஸ்வாமி பாஷ்யகாரரும் பற்பல மஹார்த்தங்களை வெளியிட்டிருக்கிறார்.

'அஜ்ஞாநத்தால் ஸம்ஸாரம், ஜ்ஞாநத்தால் மோக்ஷம்' என்று எல்லா மதத்தினரும் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இந்த ஜ்ஞானமாவது எப்படிப்பட்டதென்பதை ஸூத்ரகாரர் தெளிவுபடுத்தவேயில்லை. இதன் பயனாக, சில பாஷ்யகாரர்கள், ப்ரஹ்மமென்று ஒரு வஸ்து உளது என்று அறிந்தால் போதும், மோக்ஷம் கிடைத்துவிடும், அல்லது இங்கேயே இப்பொழுதே கிடைத்துவிட்டது என்று வாதம் செய்யலானார்கள். ஸ்ரீ பாஷ்யகாரரும் சில நியாயங்களையும் ஆக்ருத்யதிகரணத்தின் ப்ரமேயத்தையும் காட்டி என்னையின்

தாரைபோல் துண்டுவிழாத த்ஞானத்தின் தாரைதான் மோக்ஷோபாயமான ப்ரஹ்மஜ்ஞானமெனப்படும் என்று விரித்து சிரமப்பட்டு ஸ்தாபிக்கலானார். அதாவது இடைவிடாது என்றால் வேறிடத்தில் சிறிதும் செல்லாமல் எப்பொழுதும் செய்யப்படும் பகவானின் த்யானம்தான் சாஸ்திரங்கள் கூறும் ப்ரஹ்மஜ்ஞானமாகும் என்று விவரித்தருளினார். ஆனால் இதுவும் போதவில்லை. ராமபாணத்தின் சுவையை இரண்டுதடவை உண்ட மாரீசன் பிறகு பயத்தால் எப்பொழுதும் இராமனையே த்யானிப்பதாகவும், எங்கெங்கும் அவனையே காண்பதாகவும் பேசியிருக்கிறான். இதனால் அவனை ப்ரஹ்மஜ்ஞானியென்றோ, உபாஸகனென்றோ சொல்லிவிடலாமா? என்று கேட்டால் அதற்கு விடை ஸூத்ரத்தில் கிடைக்காது. ஸ்வாமிமட்டும் சில வேதவாக்யங்களை உதாஹரித்து 'ப்ரேமத்துடன் செய்யும் த்யானம்தான் உபாஸநமெனப்படும்' என்று விளக்கினார். ஆராய்ந்துபார்த்தால் இதுவும் போதாது. பகவான் நமக்கு ஸ்வாமி, நாம் அவனுக்குச் சேஷப்பட்டவர்கள் என்கிற ஜ்ஞானமும் கூடவிருக்கத்தான் வேண்டும். இப்படி எல்லா அம்சங்களுடன் கூடிய ஜ்ஞானத்திற்குத்தான் பக்தியென்று பெயர். ஆக பக்திதான் மோக்ஷஸாதநமென்று முடிந்தது. ஆனால் பக்தி சப்தத்தை ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் பலவிடங்களில் ப்ரயோகித்தும் பாஷ்யகாரர் அதை இவ்வளவு விவரிக்கவில்லை; தகுந்த இடம் தராதபடியால். கீதாபாஷ்யத்திலோவென்றால் "மந்மநா பவ மத்பக்த: மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு" என்கிற ச்லோகத்தின் பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி இவ்வர்த்தத்தை அத்யத்புதமாக விவரித்தருளுகிறார். எங்ஙனேயென்னில்.

இங்கு [மந்மநா பவ] என்பதுதான் முக்கியமான விதேயம். என்னிடம் (பகவானிடம்) மனதை வை. அதாவது என்னையே இடைவிடாமல் த்யாநம் செய். [மத்பக்த:]—என்பதை மத் பக்த: மந்மநா பவ என்று கூட்டிக்கொள்ளவேணும். என்னிடத்தில் அன்பு செலுத்திக்கொண்டே த்யாநம் செய். அதாவது, மாரீசனைப்போல் அன்பில்லாமல் த்யாநம் செய்யாதே. [மத்யாஜீ மத்பக்த: மந்மநா பவ]—என்னை பரிபூர்ணமாக ஆராதிக்குமளவுக்கு முதிர்ந்த அன்புடையவனாய்க்கொண்டு என்னை த்யாநம் செய். அதாவது என்னை த்யாநம் செய்வதால் உண்டான ப்ரீதியானது மிகவும் வளர்ந்து அதனால் தூண்டப்பட்டு என்னை பரிபூர்ணமாக ஆராதிப்பாயாக. கத்யத்தில் ஸ்வாமி 'அநுபவ ஜநித அநவதிகாதிசய ப்ரீதி காரித அசேஷாவஸ்தோசித அசேஷ சேஷதைகரதி" என்கிற சப்தத்தை அடிக்கடி ப்ரயோகித்தருளுகிறார். இதன் கருத்தாவது—எம்பெருமானை அநுபவித்ததனால் அளவுகடந்த ப்ரீதியுண்டாகவேணும். அந்த ப்ரீதியானது வளரவளர ஏதாவது கைங்கர்யத்தில் மூட்டும். அதாவது கைங்கர்யம் செய்தாலல்லது தரிக்காத நிலைமையுண்டாகவேணும். இந்த நிலைமையில் சில ஸமயம் உடலும் மனமும் தளர்ந்து போய் உண்மையில் ஒருவிதமான கைங்கர்யமும் செய்யமுடியாததாய்ப் போய்விடலாம். ஆனால் எதையாவது செய்யவேணும், செய்யவேணும் என்கிற பாரிப்பு மட்டும் ஓங்கி வளரும். இந்த பாரிப்பே கைங்கர்யமாகும். இக்கருத்தையே இந்த கீதாச்லோக பாஷ்யத்தில் ஸ்வாமி காட்டுகிறார். அல்லது கீதாசார்யனே ஸ்வாமிக்கு இவ்விடத்தில் இவ்வர்த்தத்தைக் காட்டினான். ஆக த்யாநமென்றால், இப்படி கைங்கர்யம் செய்யவேணுமென்கிற பாரிப்பையுண்டாக்கும்படி முதிர்ந்த ப்ரீதியுடன் செய்யப்படவேண்டுமென்றதாயிற்று. இனி (மாம் நமஸ்குரு) என்பதுக்கு இலேசாக என்னை வணங்கு என்று பொருள் கூறி ஸ்வாமி நின்றுவிடவில்லை. பின்னையோவென்னில், மேலே விவரித்த மூன்று

சொற்களையும் இத்துடன் ஏகவாக்யமாகக் கூட்டி, கைங்கர்யத்தின் முதிர்ந்த தசையான ஆத்மஸமர்ப்பணத்தையே இச்சொல் காட்டும். அதாவது, முன் கூறியபடி ப்ரீதியால் தூண்டப்பட்டு பலவிதமான தொண்டு செய்தும், மனதில் பர்யாப்தி பெறுமல், இன்னமும் என்ன செய்வேன், என்ன செய்வேன்? என்று ஸம்ப்ரமித்து கடைசியாக தன்னையே பகவானுக்கு அர்ப்பித்துவிடவேண்டும். இதை ஸ்ரீவைகுண்டகத்யத்தின் முடிவிலும், "ப்ரணம்ய ஆத்மாநம் பகவதே நிவேதயேத்" என்று ஸ்வாமி தாமே ஸாதித்தருளினர்; ஆக இப்படிப்பட்ட அவஸ்தைகளையடைந்த ப்ரீதியுடன் என்னையே எப்பொழுதும் த்யாநம் செய் என்று கண்ணபிரான் அர்ஜுனனுக்கு பக்தியின்படியை விவரித்தானென்று ஸ்வாமி பாஷ்யத்தில் காட்டியருளினராயிற்று அவ்வளவு அர்த்தமும் பகவத்கீதைக்கு ஏறிட்டுச் சொன்னதன்று; ஸ்வரஸமாகவே கிடைக்கக்கூடியது. ஆனால் ஸ்வாமி பாஷ்யம் ஸேவிக்காமல் ஒருவருக்கு இது தோன்றக்கூடியதல்ல. ஸூத்ரத்தில் இவ்வளவு விசதமான அர்த்தத்திற்கு இடம் தாவல்ல சப்தம் கிடைக்காது.

இதற்குமேல், நமது ஸித்தாந்தத்தில் அடிப்படையாகக்கொண்ட ப்ரபத்தியென்கிற சரணாகதிக்கு வாசகமாகவோ, ஸூசகமாகவோ ஒரு சிறிய சப்தம்கூட ஸூத்ரத்தில் காணக்கிடைக்காமையால் ஸ்ரீ பாஷ்யத்தில் அதில் சர்ச்சைபண்ண முடியாமற்போயிற்று. ஆனால் கீதையில் இவ்வர்த்தம் ஸ்பஷ்டமாயிருக்கிறது, ஆரம்பத்தில் அர்ஜுனன் 'சாதி மாம் த்வாம் ப்ரபந்நம்' என்று சரணாகதி செய்தான். கீதாசாரியனும் பலவிடங்களிலும் 'மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே', 'தமேவ சாத்யம் புருஷம் ப்ரபத்ய', 'தமேவ சரணம் கச்ச', 'மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ' என்றான். இதனால் சரணாகதியின் பெருமையை விளக்க ஸ்வாமிக்கும் அவகாசம் ஏற்பட்டது.

ஆசார்யன் பெருமையையும், 'தத் வித்தி ... உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிந: தத்வதர்சிந:' என்று கீதாசார்யன் காட்டியிருக்கிறான். அன்றியும், அவதாரகாலத்தை யறிவிக்கும் ச்லோகத்தில் 'ததா ஆத்மாநம் ஸ்ருஜாமி அஹம்' என்பதற்கு, நான் அவதரிக்கிறேன் என்கிற பொருள் கூறி எனக்கு ஆத்மாவான ஜ்ஞானியையும் அவதரிப்பிக்கின்றேன் என்றும் பொருள் கூறுவதுண்டாகையால் ஆசார்யன் பெருமை விளக்கப்பட்டதாயிற்று.

எம்பெருமான் சேதனர்களைத் திருத்தி யாட்கொள்ளுவதற்கென்றே ஜகத்தை யுண்டாக்கி சாஸ்த்ரங்களை யுபதேசித்து, அவதாரம்செய்து மற்றும் பற்பல காரியங்களையும் சோம்பாமல் செய்துவருகிறனென்று நமது ஆசாரியர்கள் அடிக்கடி சொல்லிவருகிறார்கள். இதெல்லாம் ஒன்றுவிடாமல் கீதையில் பேசப்பட்டிருக்கின்றது. அதைச் சிறிது விவரிப்போம். 'தஸ்மிந் கர்ப்பம் ததாம்யஹம்', 'அஹம் பீஜப்ரத: பிதா' என்று ஸ்ருஷ்டி பேசப்பட்டது. 'ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர் ஜ்ஞாநம் அபோஹநம் ச' என்றும் 'ஈச்வர: ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேசே அர்ஜுந திஷ்டதி' என்றும் எம்பெருமான் ஒவ்வொருவருடைய இதயத்திலும் வீற்றிருந்து அவர்களுக்கு யதோசிதமாக ஜ்ஞாநம், அஜ்ஞாநம், மறைவு முதலியவற்றைத் தானே யுண்டுபண்ணுவதாகச் சொன்னான். இதனால் சிலருக்குண்டாக்கும் பகவத்ஜ்ஞாநமும் அவன் தந்த பரிசு என்பது ஸித்தம். 'ததாமி புத்தியோகம்' என்பதால் அந்த ஜ்ஞானத்தின் பரிபாகமான பக்தியையும் அவனே தருகிறான் என்றது. இதற்கு விரோதியான

அஜ்ஞானத்தை அவனே போக்கியருள்வனென்பது, 'அஹமஜ்ஞானஜம் தம:, நாசயாமி' என்று சொல்லப்பட்டது. இதற்குவேண்டிய போஷணையும் தானே செய்வதாகச் சொன்னவிடம்—'யோகக்ஷேமம் வஹாம்யஹம்' என்பது. இவ்வளவுதூரம் சென்ற பிறகும் ஸம்ஸார விமோசநம் செய்விக்கவேண்டியவன் அவனே யென்றது 'தேஷாமஹம் ஸமுத்தர்த்தா ம்ருத்யு ஸம்ஸாரஸாகராத்' என்று பேசப்பட்டது. கடைசியாக, 'அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாசுச:' என்று தலைக்கட்டினாராயிற்று. ஆக இவ்வளவு விசேஷ அர்த்தங்களையும் கீதாசார்யன் காட்டியருளினதைக்கொண்டே நமது ஆசார்யர்கள் ஸாரார்த்தங்களை நிஷ்கர்ஷித்தருளினார்கள்—என்றறியவேண்டும். ஆகையால் எம்பெருமானுக்கு பலபடிகளாலும் கைகொடுத்ததும் அவர் திருவுள்ளத்திற்கும் பாங்காக பாஷ்யமிட்டருள அவகாசம் தந்ததுமான மஹாக்ரந்தமே பகவத்கீதையென்பது.

பகவத் கீதையின் அவதாரமே எம்பெருமானின் இந்த விசேஷ உபகாரத்துக்கு ஸூசகமென்பதை பாஷ்யகாரர் காட்டியருளுகிறார். கீதையின் முதல் அத்யாயத்திற்கு அர்ஜுந விஷாத யோகமென்று பெயர். யுத்தம் செய்யும் தருணத்தில் அர்ஜுநன் மனத்தில் ஏதோ ஒரு பந்து ஸ்நேஹமும், தயையும், வதபீதியும் ஏற்பட்டதாகவும் அதனால் அவன் மிகவும் வியாகுலப்பட்டு யுத்தம் செய்ய மனமில்லாதவனாய்க் கண்ணனைப் பார்த்து, "என் மதி கலங்கிவிட்டது: என்ன செய்வதென்றறியாமல் தவிக்கின்றேன். இப்பொழுது நீதான் எனக்கு வழி காட்டவேணும்" என்று வேண்ட, அவனை யுத்தத்தில் தூண்ட கீதோபதேசம் செய்தருளினனென்று இங்கு கூறப்பட்டுளது. ஆனால் இங்கு வலிதான சங்கையொன்று தோன்றக்கூடும். அதாவது "அர்ஜுநனை யுத்தத்தில் தூண்ட இவ்வளவு விஸ்தாரமான தத்வ சாஸ்திரம் உபதேசிக்கவேண்டிய அவசியமென்ன? அவனுக்கு ஸமயோசிதமான சில ராஜ நீதிகளைச் சொல்லியிருந்தால் போதாதா" என்று தோன்றும். இதற்கு நம் ஸ்வாமிதான் கீதாபாஷ்யத்தின் அவதாரிகையில் உண்மையாயும் தகுந்ததாயுமுள்ள ஸமாதானம் வெளியிட்டருளினார். எங்ஙனேயென்னில், "எம்பெருமான் லோகோத்தாரத்திற்காக அவதாரம் செய்து வருகிறானல்லவா? அதில் பெரியதொரு அத்யாத்ம சாஸ்திரத்தை உபதேசிக்க வேணுமென்கிற அவா அவனுக்குண்டாயிற்று. ஆனால் யாரும் அவனிடத்தில் உபதேசம் கேட்க வரவில்லை. கேட்காதவர்க்கு, (அதாவது) விருப்பமில்லாதவர்க்குச் செய்யும் உபதேசம் வீணாய்ப் போகும். ஆகையால் கண்ணன் தானே இச்சமயத்தில் அர்ஜுநன் மனத்தில் இப்படியொரு கலக்கத்தை யுண்டாக்கி அவன் தன்னைக் கேட்கும்படி செய்து அவனுக்கு உபதேசிப்பவன்போல, உலகிலுள்ள ஜிஜ்ஞாஸுக்களுக்காக பரந்த கீதா சாஸ்திரத்தை யுபதேசித்தான். ஆக அர்ஜுநனைத் தூண்டுவதென்பது வ்யாஜமாத்திரம்; உலகிற்கு நல்லறிவூட்டவேண்டுவதே எம்பெருமானின் முக்கியமான கருத்து—என்பதே ஸ்வாமி காட்டியருளும் நற்பொருள். அதிலும் சிஷ்யனைக் கடுமையாகப் பரீக்ஷித்து, பிறகு உபதேசிக்கும் சிலர்போலல்லாமல் கேட்ட மாத்திரத்தில் உபதேசித்த கீதாசார்யன் க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யனே ஆவான்.

ஸூத்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட உபாஸனத்தின் ஸ்வரூபத்தை நினைக்கும்பொழுதே நமது உடல் நடுங்குகிறது. இதை நாம் செய்ய முடியுமா என்கிற அச்சமே நம்மை வாட்டுகிறது. ஆனால் அது தன்னையே கீதாசார்யன் பேசும்பொழுது அது மிகவும்

இனிப்பாகத் தோன்றுகிறது. ஸூத்ரகாரர் உபதேசித்த உபாஸனத்தைத்தான் கீதையில் பக்திரூபாபந்ந என்கிற யோகமும் உபதேசித்தது. ஆனால் இதில் ப்ரீதியை முன்னிட்டு பெரியபடியால் அன்பனை எம்பெருமானை த்யானிப்பதும், தொண்டு செய்வதும் இனிதாயிருக்குமென்றே நினைக்கும்படியிருக்கும். ஐந்தாவது அத்யாயத்தின் கடைசி ச்லோகமும், அதன் பாஷ்யமும் இவ்வர்த்தத்தை மிகவும் தெளிவுபடுத்துகின்றன— போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோக மஹேச்வரம். ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் சாந்திம்ருச்சதி. இவ்வத்யாயத்தில் கர்மயோகத்தின் ப்ரசம்ஸை நடந்து வந்தது. அதைக்கேட்ட அர்ஜுனன் மனத்தில், "இது ஸரி. ஆனால் எல்லா உறுப்புகளையும் அடக்கி ஒடுக்கி இந்த கர்மயோகம் செய்வது மிகவும் கஷ்டமாயிருக்குமே!" என்கிற அச்சமுண்டாயிற்று. அதைத் தீர்க்கவே இந்த ச்லோகம் அவதரித்தது. இதன் கருத்தாவது— அர்ஜுனா! நீ என்னையே எல்லா தபஸ்ஸு முதலிய கர்மாக்களால் ஆராதிக்கப்படுபவனாகவும் (அதாவது கர்மமென்பது என்னுடைய பூஜையென்றும்), நான் எல்லோருக்கும் ப்ரபுவென்றும் (அதாவது உனக்கு வகுத்த சேஷியென்றும்) இதற்குமேல் ஸர்வபூத ஸுஹ்ருதனென்றும் (உனது நண்பனென்றும்) பாவித்தாயானால், கர்மயோகம் செய்வதில் உனக்குப் பேரின்பமே உண்டாகும்; அதுவே ஸ்வயம் புருஷார்த்தமாகத் தோன்றும். இங்கு பாஷ்யகாரர் சுவைமிக்கதொரு வாக்யம் எழுதுகிறார்— ஸுஹ்ருத ஆராதநாய ஹி ஸர்வே ப்ரயதந்தே—என்று. நண்பனை ஆராதிக்கவேணுமென்று உலகில் எல்லோரும் முயல்வார்களன்றோ? அதில் யாருக்காவது சிரமமோ, வெறுப்போ உண்டாவதுண்டோ? அதைப்போல நமக்கு வகுத்த சேஷியும், நண்பனும் நம்மீது அளவுகடந்த அன்பு செலுத்துபவனுமான எம்பெருமானை ஆராதிப்பதில் அருமையென்ன? இவ்வாராதனைதான் கர்மயோகம்.

நமது ஸம்ப்ரதாயத்தில் மோக்ஷமாவது வைகுந்தம் சென்று எம்பெருமான் இடத்தில் நாம் செய்யும் நித்ய கைங்கர்யமேயென்று கூறப்பட்டது. இதை மற்றவர்கள், கைங்கர்யம் துக்கரூபமென்று சொல்லி தூஷிக்கிறார்கள். இதற்கும் ஸமாதானத்தை ஸ்வாமி இந்த வாக்யத்தால் காட்டியருளினாராயிற்று.

ஸ்வர்க்கம் முதலியதொரு சிறிய பலத்தை விரும்பி ஒரு யாகம் செய்வதானால் அது குறையொன்றில்லாமல் ஒழுங்காக முடிவுபெறவேண்டும். அப்படியில்லாமல் அதில் ஏதாவதொரு குற்றம் குறைவு ஏற்பட்டால், அதனால் வேண்டிய பலன் கிடைக்காது என்பது ஒருபுறமிருக்க, பெரிய அபாயமும் விளையும், ப்ரஹ்மராக்ஷஸ ஜன்மம் கிடைக்கும். ஆனால் மோக்ஷஸாதநமான பக்தியை அனுஷ்டிக்க ஆரம்பித்து அதில் விக்நம் ஏற்பட்டாலும் அதனால் ஒரு ஆபத்தும் நேர்ந்துவிடாது, செய்த அளவு வீணும் ஆகாது. அடுத்த ஒரு ஜன்மத்திலோ, அல்லது பல ஜன்மங்களிலோ அதைத் தொடர்ந்து அநுஷ்டித்து நாம் ஸித்தி பெறலாம் என்றும் கீதாசார்யன் அருளிச்செய்தான் ஆறாவது அத்யாயத்தின் முடிவில். இதுவுமொரு பெரிய லாபமல்லவா? இந்த விஷயம் ஸூத்ரத்தில் பேசப்படவில்லை.

இனி அவதாராத்யாயத்தில் கீதாசார்யன் ஸாதித்ததும், அதற்கு ஸ்வாமி பாஷ்யமிட்டருளியதும் வெகு அற்புதம். இவ்வத்யாயத்தின் ஆரம்பத்தில் கண்ணன், ஜகத் ஸ்ருஷ்டி காலத்தில் விவஸ்வானுக்குத் தானே கர்மயோகத்தை உபதேசித்ததாகவும், அது சிறிது காலம் கழிந்த பிறகு லோபித்துவிட்டதாகவும் அருளிச்செய்ய, அர்ஜுனன் திடீரென்று இங்ஙனம் ஒரு கேள்வி கேட்டதாக நாலாவது அத்யாயத்தில் உளது. அதாவது, "கண்ணா! விவஸ்வானின் காலம் எது? உன் காலம் எது? என்றைக்கோ இருந்த விவஸ்வானுக்கு நீ உபதேசம் செய்தாயென்று நான் நம்புவதெப்படி?" என்று. இதற்கு ஸமாதானம் சொல்லும் வகையில் கீதாசார்யன் அவதாரத்தின் பல ரஹஸ்யங்களை

யுணர்த்தியிருக்கிறான். இங்கு பாஷ்யகாரர் ஒரு ஆக்ஷேபத்தை கிளப்பி அதற்கு தாமே ஸமாதானமும் காட்டியிருப்பதன் அழகை என்னவென்போம்!

ஆக்ஷேபம் இருக்கும்படி எங்ஙனேயென்னில்—அர்ஜுனன் கண்ணனை ஒரு ஸாதாரண மனிதனாக எண்ணவில்லை; ஸர்வேச்வரனாகவே எண்ணியிருந்தான். ஸ்ரீ ஸபா பர்வத்தில் தர்ம புத்ரர் ராஜஸூய யாகம் செய்தபோது, கோஷ்டியில் முதல் தாம்பூலம் யாருக்குரியது? என்கிற சர்ச்சையுண்டாக, பீஷ்மர் கண்ணனின் பெருமைகளையெல்லாம் ப்ரக்கப் பேசி அவனைத்தான் முதலில் அர்ச்சிக்கவேண்டுமென்று சொல்ல, அப்படியே அர்ச்சனையும் செய்யப்பட்டது. அடுத்த பத்தாவது அத்யாயத்தில் அர்ஜுனன் தானே அஸிதர், தேவலர், வ்யாஸர் முதலிய பற்பல மஹர்ஷிகளின் வாயிலாக கண்ணன், நாரதர் பெருமையைக் கேட்டிருப்பதாக ஸ்பஷ்டமாகவே கூறுகிறான். இப்படி அறிந்திருந்தும், 'விவஸ்வானுக்கு எங்ஙனம் உபதேசித்திருப்பாய்? என்று அவன் கேட்கலாமா?' பகவான் செய்ய முடியாத கார்யமொன்றுளதோ? ஆக அர்ஜுனன் கேட்டதே ஸரியில்லையே—

இதற்கு ஸ்வாமி ஸாதிக்கும் ஸமாதானம் வருமாறு—அர்ஜுனன் ப்ரச்நத்திற்கு ஆழ்ந்த கருத்தொன்றுண்டு. அதை அவன் வார்த்தையாலல்ல; பகவான் விடுத்த மறுமாற்றத்திலிருந்து அறியவேண்டும். அர்ஜுனன் கேட்டதற்கு விடையளிக்கும் பகவான், அவதாரங்கள் பல, ஸத்யம், இன்ன ப்ரகாரமாக, இன்ன காரணத்தால், இன்ன காலத்தில், இன்ன பலன்களையுத்தேசித்து செய்யப்படுகின்றன என்றெல்லாம் நான்கு ச்லோகங்களால் மிக விரிவாக ப்ரத்யுத்தரம் கூறியிருப்பதை கவனித்தால் அர்ஜுனன் மனத்தில் அவதார விஷயமான பல சங்கைகள் இருந்ததாகவும், அவைகளையெல்லாம் ஸமசிப்பிக்க விரும்பி ஏதோ ஒரு கேள்வி கேட்டு வைத்தானென்றும், ஸர்வஜ்ஞனான எம்பெருமான் அவன் கருத்தையறிந்து தெளிவாக ஸமாதானம் சொன்னானென்றும் கொள்ளவேண்டும். அர்ஜுனன் சங்கித்தது எப்படியென்றால், ''கண்ணன் விவஸ்வானுக்குத் தான் உபதேசித்ததாகக் கூறுகிறானே, அப்பொழுது ஓர் அவதாரம் எடுத்திருக்க வேண்டும். அவனே தற்சமயம் கண்ணனாக அவதரித்திருக்கிறான். இதனால் இவன் அடிக்கடி இவ்வுலகில் அவதரிக்கின்றானென்று தோன்றுகிறது. முன்செய்த வினைகளின் பயனாக நாம் மனுஷ்யன் முதலிய பல சரீரங்களை அடிக்கடி எடுத்துப் பலவிதமான துன்பங்களுக்கும் ஆளாகிறோம். கண்ணனோ ஸர்வேச்வரன். அவனை ஒரு கர்மாவும் கட்டுப்படுத்தாது. அன்னான் அவதரிப்பதற்கு காரணமென்ன? அவன் பரிக்ரஹிக்கும் சரீரங்கள் எப்படிப்பட்டவை? அவதரித்து அவன் செய்யும் கார்யங்கள் யாவை? அவதாரத்திற்கு உரிய காலம் யாது? என்றெல்லாம் தெரிந்துகொள்ள விரும்பித்தான் அர்ஜுனன் கேட்க அவன் கருத்தையறிந்து கீதாசார்யன் ஸமாதானம் சொன்னானென்பது நமது பாஷ்யகாரர் காட்டும் அழகிய மர்மம்.

இப்படி பலபடிகளாலும் உயர்ந்த கீதாபாஷ்ய திவ்யக்ரந்தத்தை ஒவ்வொரு ஸ்ரீவைஷ்ணவனும் நித்ய பாராயணம், காலக்ஷேபம் முதலிய முறைகளில் வைத்துக் கொண்டு பாராட்டவேண்டியது மிகவும் அவசியமாகும். ... ...